

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă o serie de motive întemeiate, printre altele, pe:

- erori de drept, erori vădite de apreciere și încălcări ale obligației de examinare atentă la examinarea atingerilor aduse funcționării pieței interne de practicile care fac obiectul plângerii, întrucât Comisia s-a limitat la (i) examinarea doar a nivelului mediu al prețurilor ofertelor de servicii în bandă largă (broadband) pe piețele cu amănuntul, fără a se întreba dacă acest nivel de preț ar fi efectiv de natură să demonstreze practicile care fac obiectul plângerii și la (ii) aprecierea în mod subiectiv a caracterului desuet al furnizării unui serviciu de abonament de telefonie;
- insuficiența motivării, erori de drept și de fapt și erori vădite de apreciere în sensul că s-a concluzionat de Comisie că posibilitatea de a dovedi existența unei încălcări ar fi foarte limitată, în măsura în care Comisia:
  - nu a încercat să examineze problema caracterului discriminatoriu al prețurilor facturate efectiv în raport cu prestațiile furnizate în mod efectiv și a susținut în mod nejustificat că în cadrul investigației preliminare nu s-au descoperit indicii și nici elemente de probă;
  - a apreciat că metoda de calcul utilizată de France Télécom pentru stabilirea tarifelor sale de acces la bucla locală a fost aprobată de Autorité de régulation des communications électroniques et des postes (Autoritatea de reglementare a comunicațiilor electronice și a poștelor) (ARCEP) și a considerat că faptul că France Télécom îi comunicase informații eronate fără a încerca să le rectifice nu produce efecte, ținând seama de metoda utilizată;
  - a denaturat scopul testelor de evicțiune prezentate de reclamantă, care era de a stabili efectele practicilor care fac obiectul plângerii;
- o ignorare a garanțiilor care se aplică în cazul examinării plângerilor și al deciziilor de clasare în materie de abuz de poziție dominantă, întrucât reclamanta (i) nu a avut un acces imediat la documentele incriminatoare și la înscrisurile din dosar și (ii) nu a avut la dispoziție un termen suficient pentru a prezenta observații privind aceste documente.

Recurs introdus la 20 septembrie 2010 de Allen și alții împotriva Ordonanței pronunțate la 13 iulie 2010 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-103/09, Allen și alții/Comisia

(Cauza T-433/10 P)

(2010/C 317/74)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurenți: John Allen (Horspath, Regatul Unit) și alții (reprezentanți: K. Lasok, QC, și B. Lask, Barrister)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurenților

- Admiterea recursului;
- anularea Ordonanței Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (Camera întâi) din 13 iulie 2010 pronunțate în cauza F-103/09;
- respingerea primei și a celei de a doua excepții de inadmisibilitate invocate de pârâtă și
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezentul recurs, recurenții solicită anularea Ordonanței Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (TFPUE) din 13 iulie 2010 pronunțate în cauza F-103/09, Allen și alții/Comisia, prin care TFPUE a respins ca inadmisibilă acțiunea prin care recurenții au solicitat acordarea de despăgubiri și anularea unei decizii prin care s-a refuzat acordarea de despăgubiri pentru repararea prejudiciului suferit de fiecare dintre aceștia ca urmare a faptului că nu au fost recrutați în calitate de agenți temporari ai Comunităților în cursul perioadei în care au lucrat în cadrul întreprinderii comune Joint European Torus (JET).

În susținerea recursului, recurenții afirmă că, prin faptul că a concluzionat că în prezenta cauză se aplică o obligație de a acționa într-un termen rezonabil și, chiar în cazul în care o astfel de obligație ar fi aplicabilă, prin modul în care a abordat durata și momentul la care acest termen începe să curgă, TFPUE a acționat contrar jurisprudenței Curții de Justiție și principiilor fundamentale ale dreptului Uniunii Europene.

Acțiune introdusă la 15 septembrie 2010 — Hit Groep/Comisia

(Cauza T-436/10)

(2010/C 317/75)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Hit Groep BV (Haarlem, Țările de Jos) (reprezentanți: G. van der Wal, G. Oosterhuis și H. Albers, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei atacate în măsura în care se referă la reclamantă, în special a articolului 1 punctul 9 litera (b), a articolului 2 punctul 9 și a articolului 4 punctul 22 și, în subsidiar, anularea amenzii aplicate reclamantei prin articolul 2 punctul 9 sau reducerea acesteia în mod echitabil;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă în cadrul acestei proceduri, incluzând cheltuielile referitoare la asistența juridică.

Motivele și principalele argumente

Acțiunea este îndreptată împotriva Deciziei C(2010) 4387 final a Comisiei din 30 iunie 2010 emise în cazul COMP/38.344 — Oțel pentru precomprimare, adresată reclamantei.

Aceasta invocă cinci motive în susținerea acțiunii formulate:

- În primul rând, în cadrul articolului 1 din decizie, Comisia ar fi stabilit în mod neîntemeiat și prin comiterea unei erori de drept, fără a motiva în mod corespunzător sau cu o motivare insuficientă, că reclamanta ar fi încălcat articolul 101 TFUE și articolul 53 din Acordul privind SEE în cursul perioadei cuprinse între 1 ianuarie 1998 și 17 ianuarie 2002.

Potrivit reclamantei, Comisia nu a indicat în mod corespunzător motivele pentru care reclamanta ar fi încălcat articolul 101 TFUE și pentru care este implicată în această cauză de către Comisie în alt mod decât în calitatea sa de acționar care a avut „o influență determinantă” în cursul perioadei cuprinse între 1 ianuarie 1998 și 17 ianuarie 2002.

- În al doilea rând, Comisia ar fi aplicat în mod nejustificat o amendă reclamantei, săvârșind o eroare de drept. Potrivit reclamantei, faptul de a aplica o amendă prin intermediul deciziei din 30 iunie 2010 unei întreprinderi precum reclamanta, care nu mai desfășoară o activitate economică din data de 1 noiembrie 2004, este contrar finalității articolului 101 TFUE, politicii comunitare în materie de amenzi și principiului proporționalității.
- În al treilea rând, în cadrul articolului 1 punctul 9 din decizia atacată, Comisia ar fi stabilit în mod neîntemeiat și prin comiterea unei erori de drept că reclamanta ar fi încălcat articolul 101 TFUE, precum și articolul 53 din Acordul privind SEE și ar fi aplicat pentru acest motiv reclamantei o amendă de 6 934 000 de euro întrucât, potrivit Comisiei, aceasta răspundea în solidar cu Nedri Spanstaal BV pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1998 și 17 ianuarie 2002.

Reclamanta susține că, în cursul perioadei cuprinse între 1 ianuarie 1998 și 17 ianuarie 2002, aceasta acționa în calitate de societate de investiții financiare și nu avea o „influență decisivă” asupra Nedri Spanstaal și că, în consecință, nu poate fi considerată responsabilă de încălcarea dreptului concurenței comisă de Nedri Spanstaal.

- În al patrulea rând și în subsidiar, Comisia ar fi aplicat reclamantei în mod neîntemeiat și prin comiterea unei erori de drept o amendă în valoare de 6 934 000 de euro, în condițiile în care nu ar fi trebuit să îi aplice o amendă sau cuantumul acesteia ar fi trebuit să fie mult inferior.
- Potrivit reclamantei, Comisia nu ar fi trebuit să folosească cifra de afaceri a acesteia din anul 2003 drept bază de calcul a plafonului de 10 % din amenda aplicată reclamantei și, în cazul în care nu aplica regula generală cuprinsă în articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, Comisia ar fi trebuit cel puțin să prevadă consecințele pe care le-ar avea acest fapt în cazul concret în raport cu finalitatea acestei dispoziții. În consecință, amenda nu este proporțională cu mărimea întreprinderii și nu îndeplinește condițiile stabilite de jurisprudență.
- Comisia ar fi trebuit să aplice în ceea ce privește reclamanta reducerea din motive de clemență pe care a aplicat-o în ceea ce privește Nedri Spanstaal.
- Comisia a efectuat în mod greșit un calcul separat al amenzii reclamantei și ar fi trebuit să limiteze această amendă la o fracțiune din amenda aplicată societății Nedri Spanstaal. Decizia care se referă la reclamantă se bazează pe faptul că aceasta deținea o participație în capitalul Nedri Spanstaal în cursul unei perioade ce reprezenta 48/224 din perioada totală în cursul căreia Nedri Spanstaal a comis încălcarea; amenda nu respectă principiul proporționalității.
- Comisia a încălcat principiul proporționalității prin faptul că nu a ținut seama, după aplicarea plafonului de 10 %, de perioada relativ limitată în care reclamanta este considerată responsabilă pentru încălcarea comisă de Nedri Spanstaal, de calitatea relativ limitată a răspunderii reclamantei și de cifra de afaceri limitată a acesteia.
- Comisia a încălcat principiul egalității de tratament prin faptul că nu a ținut seama, după aplicarea plafonului de 10 %, de perioada limitată în care HIT este considerată responsabilă pentru încălcarea comisă de Nedri Spanstaal. Potrivit jurisprudenței, cuantumul amenzii este de asemenea stabilit în funcție de durata încălcării pentru care întreprinderea sancționată este responsabilă în solidar. Faptul că amenda aplicată reclamantei este superioară celei aplicate societății Nedri Spanstaal nu este conform cu acest principiu.
- În al cincilea rând și în subsidiar, potrivit reclamantei, Comisia și-a încălcat obligația de a adopta o decizie într-un termen rezonabil în conformitate cu articolul 6 alineatul 1 din CEDO și cu articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În cadrul stabilirii cuantumului amenzii, Comisia a omis în mod nejustificat să țină seama de depășirea termenului rezonabil. Durata procedurii în cauză este, în speță, de 94 de luni, fiind, așadar, excesiv de lungă.